

de Havne, hvor der findes Sandvandring, af den Beskaffenhed, at der utvivlsomt maa gøres noget, og naar man altsaa her gaar til at bevilge Penge til en Sanddamper, er det i Haab om, at Regeringens sagkyndige paa dette Punkt dog ikke ere saa usagkyndige, at det hele Arbejde er forgæves. Men i det hele er jeg ret betænkelig ved denne Foranstaltning. Jeg ser saaledes, at den Aabning, der er tilvejebragt mellem Ringkøbing Fjord og Havet, og som nødvendigvis maa være der, fra Begyndelsen har kostet 58,000 Kr. Nu har man som Fortsættelse anskaffet en Sanddamper til. Der er indrettet en lille Havn, som koster 11,000 Kr., og for at drive Sanddamperen skal der udredes 47,000 Kr. om Aaret. Det er altsaa omtrent lige saa meget, der skal ydes til at holde denne Aabning aaben, som det har kostet at tilvejebringe den, og jeg anser det efter mit Kendskab til Forholdene for meget tvivlsomt, om de ville være i Stand til at holde det i Orden. Dersom Regeringens sagkyndige havde kunnet gøre et Arbejde, der kunde holde sig, havde det været bedre, om man havde ofret, om det saa havde været Millioner, paa at faa det Arbejde udført i Stedet for nu at ofre 50,000 Kr., som svarer omtrent til Renten af $1\frac{1}{2}$ Million, paa at lave noget saadant. Det er imidlertid blevet bevilget paa de foregaaende Aars Finanslove, saa der er vel intet nu at stille op. Men jeg vil dog bede den højtærede Indenrigsminister endnu en Gang at tage under Overvejelse, om der ikke bør foretages ny Undersøgelser, inden man gaar til dette kostbare Anlæg ved Anholt.

Wagner: Inden jeg gaar over til det Spørgsmaal, der nærmest har foranlediget, at jeg har begæret Ordet, vilde jeg gerne berøre en anden Sag, nemlig de Oplysninger, som ere blevne tilvejebragte af Finansudvalget angaaende Aarsagerne til Gentoftekatastrofen. Jeg hører til dem, som ikke ved selve Gentoftekatastrofen bleve stærkt afficerede, uden for saa vidt min Medfølelse blev vakt ved den store Ulykke, som var sket; men jeg blev ikke greben af den stærke Panik, af Frygten for, at der ofte skulde ske lignende Ulykker, idet jeg sluttede som saa, at en saadan Ulykke, der hidtil kun er indtruffet 1 Gang her i Landet, skønt vi nu have haft Jærnbaner i 50 Aar, ikke saa snart igen vilde indtræffe, navnlig da det, der nu var sket, maatte være en Advarsel for Fremtiden. Derimod kan jeg ikke nægte, at de Oplysninger, som den ærede Ordfører i Dag

har meddelt, maa virke i allerhøjeste Grad foruroligende, idet vi ikke alene have faaet at vide, at Skylden var Lokomotivførerens — det var der jo ikke noget afskrækkende ved — men ogsaa, at denne Lokomotivfører var en ganske overordentlig upaalidelig Mand, som har faaet en hel Række af ufordelagtige Udtalelser i sin Konduiteliste, og endelig, at denne Mand ikke desmindre ikke hørte til de daarligste Lokomotivførere. Naar man har faaet den Oplysning, at en Mand af Mellemslagsen af Lokomotivførerne ikke blot ved en enkelt Lejlighed har forset sig grovelig — det vide vi kan forklares paa forskellig Maade — men at han i Forvejen er karakteriseret som en saa upaalidelig Mand, bliver det virkelig temmelig uhyggeligt at køre paa Jærnbane. Hvis Mellemslagsen af Lokomotivførerne ere af den Beskaffenhed, saa spørger man sig selv med Rædsel: Hvordan ere da de værste? Jeg kan nu selv ikke vide noget bestemt om, hvorvidt denne Bedømmelse er rigtig; men man maa dog gaa ud fra, at den Bedømmelse, der foreligger officielt, er det, og jeg nægter da ikke, at jeg vilde ønske, det kunde lade sig gøre paa en eller anden Maade at faa Gennemsnitsværdien af Lokomotivførere hævet. Jeg er ubekendt med, af hvilke Grunde man nøjes med saa daarlige Lokomotivførere, som Tilfældet synes at være. Jeg kunde tænke mig, at Grunden var den, at man ikke havde dem bedre og derfor maatte benytte, hvad man havde; men jeg kunde ogsaa tænke mig, det hidrørte fra, at man var noget for overbærende mod de tarvelige Elementer, hvad der forekommer mig aldrig at være heldigt og allermindst, naar det drejer sig om en saa vigtig Sag som om, hvem der skal være Lokomotivfører. Den ærede Ordfører havde jo nemlig fuldstændig Ret i, at man, idet man bestiger et Tog, betror sit Liv til Lokomotivføreren. Jeg skal ikke nægte, at jeg med nogen Interesse imødeser, hvad den højtærede Minister vil sige om denne Sag, og om det virkelig er Tilfældet, at denne Lokomotivfører, som var af saa tarvelig Beskaffenhed, dog maatte siges at høre til Mellemslagsen.

Jeg vil dernæst gaa over til at sige et Par Ord om Bevillingen til Skytteforeningerne. Det er med meget stor Beklagelse, jeg har set en saa stor Majoritet mod at give denne Bevilling af 10,000 Kr. til Skytteforeningerne. Den ærede Ordfører udtalte, at det var det eneste Punkt paa Indenrigsministeriets Budget, hvor der var